

Есенесъ, като стигна писмото ти
отъ съклетъ го не хващаше сънь —
току рипне по срѣднощъ и ходи —
бѣше станалъ на цѣлъ таласъмъ.

— Я, ми, казва, ти дай очилата
да разцифря азъ още веднѣжъ
дали вѣрно хабера разбра ти,
че се кани да идва зимъсь.

Ту е нявга добъръ и посърдеченъ
ту се цѣлъ озвѣри като вълкъ —
тъй съсь нрава му съмъ се измжчила
че съмъ станала вече на стрѣкъ.

А пъкъ вижъ на стената портрета ни
като булка съсь тия коси —
между грижитѣ и не усѣтихъ
кога толкова се загрозихъ!